

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **nezl. V. J.**, narozený X,
zastoupený zákonnou zástupkyní K. J. K.,
narozenou X,
oba bytem X,
zastoupený JUDr. Bc. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem,
sídlem Mánesova 48, 120 00 Praha 7,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/100336-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/100336-916, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. MPSV-2024/100336-916, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně“) ze dne 27. 12. 2023, č. j. 192697/2023/UUA, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči z 19 200 Kč měsíčně na 13 900 Kč měsíčně od ledna 2024. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i nadepsané prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve popsal dosavadní průběh daného správního řízení. Následně namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, která dle jeho názoru spočívá v tom, že žalovaný ve věci nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále se zásadou spočívající v tom, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem posuzovaného případu podle § 2 odst. 4 správního řádu a se zásadou dle § 4 odst. 4 správního řádu, když neumožnil zákonné zástupkyni žalobce (tj. jeho matce) efektivně participovat na předmětném řízení tak, aby byl náležitě zjištěn skutečný zdravotní stav žalobce, jeho potřeby a schopnosti. Tím zasáhl do práv žalobce na přiměřenou životní úroveň a sociální ochranu ve smyslu čl. 28 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, jakož i do jeho práva na nezávislý způsob života a zapojení do společnosti dle čl. 19 téže úmluvy.
3. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména chybně posoudil stupeň jeho závislosti, a tedy i výši příspěvku na péči, když dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce zvládá výkon fyziologické potřeby, neboť je schopen vyhledat WC, vykonat potřebu a provést následnou očistu. Nemá popisovanou inkontinenci a nepoužívá žádné inkontinenční pomůcky. K tomuto hodnocení žalovaný došel, aniž by se dle žalobce podrobněji zabýval jeho skutečnou situací a umožnil zákonné zástupkyni (matce) žalobce tyto okolnosti vysvětlit. Stran oblasti výkonu fyziologické potřeby pak žalobce poukázal na zprávy odborníků, z nichž vyplývá následující:

Zpráva MUDr. R. (neurolog) ze dne 2. 2. 2022 – problém sociálního chování – čůrání vedle stolu, potíže se sebeobsluhou – toaleta, ruce.

Zpráva MUDr. U. (psychiatr) ze dne 4. 9. 2023 – problém je očista, zkoumá moč, výkaly, musí ho hlídat. Trvá enuréza, enkopréza, pleny nenosí, nezvládá v cizím prostředí, s sebou náhradní oblečení, někdy vadí hučení větráku na WC, neřekne si, je zaujatý něčím jiným, řekne na poslední chvíli, doma nehody nemá, nezvládne se utřít, umýt si ruce, ve škole ve známém prostředí s dopomocí asistentky. Nutná dopomoc se základní sebeobsluhou a trvalý dohled pro afekty s rizikem nepředvídatelného chování.

Zpráva MUDr. D. (pediatr) ze dne 11. 10. 2023 – enuréza, enkopréza. Hygiena za asistence dozoru, zhoršení hygieny po toaletě, zkoumá moč a výkaly, občasná noční enuréza – podložky na noc.

Zpráva Bc. H. (ergoterapeut) ze dne 30. 8. 2023 – potřebuje dopomoc druhé osoby k očištění, potřebu si uvědomuje, ale již nevyhledá WC a potřebu vykoná kdekoli bez studu. I přes upozorňování se obnažuje na veřejnosti, je schopen se uspokojovat před lidmi, kdekoli na něj přijde potřeba sexuálního uspokojení.

Zpráva MUDr. S. (psychiatr) ze dne 2. 2. 2022 – při sebeobslužných činnostech je jakoby nepřítomný. Při užití toalety – doma si dojde, v neznámém prostředí odmítá. Naopak u močení je odbržděný a je schopen se vymočit na veřejnosti (zahrádka v restauraci). Nutná však plná asistence, obzvláště po výkonu velké potřeby. Je schopen sedět i hodinu na toaletě, než přijde matka. Ruce by si sám neumyl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Zpráva Bc. K. (sociální pracovnice) ze dne 27. 9. 2023 – Výkon fyziologické potřeby v domácím prostředí: problém jako takový nemá, jen pokud je zabráný do činnosti, tak se připočurá. Po chvíli si to uvědomí a běží za mamkou. Občas se pomoci i v noci. Nevyužívá žádné pleny, má jen podložku na lůžko. Při potřebě na toaletu si jde sám na toaletu, někdy čeká, někdy se snaží sám očistit, ale je zašpiněný a je zašpiněné i prkénko. Po sobě sám od sebe nespláchne a nejde si umýt sám od sebe ruce.

4. K tomu žalobce doplnil, že nenosí pleny, neboť se mu intenzivní terapií podařilo zvládnout nácvik zadržení fyziologických potřeb, přičemž z pomůcek používá inkontinenční podložky na lůžko. Toaletu dokáže vyhledat v místě, kde to zná (tj. doma nebo u babičky), avšak nezvládá očistu, zkoumá fekálie, prkénko je často zamazané, nesplachuje, nemyje si ruce. V cizím prostředí toaletu odmítá, vždy zadržuje moč do poslední chvíle. Často má problém s hlasitým odsáváním či vysoušečem rukou. Výkon fyziologických potřeb tedy žalobce nezvládá ve společensky přijatelném standardu ani úměrně ke svému věku 12 let. Zákonná zástupkyně (matka) žalobce tak musí neustále na všechny nadepsané úkony dohlížet a předvídat je.
5. Nadto zákonná zástupkyně (matka) žalobce učinila ve věci žádost, aby se mohla osobně účastnit jednání posudkové komise a uvést všechny informace důležité pro posouzení stavu žalobce, žalovaný však této žádosti nevyhověl.
6. Žalobce poté obsáhle popsal finanční situaci rodiny, a to v kontextu snížení příspěvku na péči provedeného napadeným rozhodnutím. Doplnil, že žalovaný napadeným rozhodnutím uvrhl rodinu žalobce do „*prekérní situace*“ a porušil čl. 28 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením zaručující právo na přiměřenou životní úroveň. Neoprávněným snížením příspěvku na péči tak stát přestal plnit svou povinnost dostatečně zajistit uspokojení základních potřeb žalobce. Odepřením příspěvku na péči v původní výši dle žalobce došlo také k zásahu do jeho práva na nezávislý způsob života a zapojení do společnosti ve smyslu čl. 19 téže úmluvy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě předně uvedl, že v rámci odvolacího řízení postupoval v souladu s právními předpisy. Posudková komise dle jeho názoru zasedala v odborném složení za přítomnosti odborníka z oboru dětská psychiatrie, přičemž se vypořádala se všemi posuzovanými základními životními potřebami. Vypracovaný posudek tak žalovaný považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možno v řešeném případě rozhodnout. Doplnil, že žalobce nebyl přítomen jednání posudkové komise, která však měla k dispozici úplnou a objektivní podkladovou dokumentaci. Posudková komise pak vyhodnotila jako nezvládnuté základní životní potřeby: orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví a osobní aktivity. Na zvládání mobility byla shoda s posouzením správního orgánu I. stupně. Nesouladné hodnocení bylo u základní životní potřeby komunikace a výkon fyziologické potřeby. V posudku posudkové komunikace tedy bylo dle žalovaného jasně vyloženo, proč bylo konstatováno zvládání vyjmenovaných základních životních potřeb, a naopak proč byl výkon základní životní potřeby komunikace shledán za nezvládnutý. V napadeném rozhodnutí tudíž byly dle žalovaného vypořádány všechny odvolací námitky.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 10. 9. 2024 právní zástupce žalobce plně odkázal na argumentaci obsaženou již v podané žalobě, přičemž uvedl, že žalobní tvrzení míří Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétně k otázce (ne)zvládání výkonu fyziologické potřeby žalobcem jako základní životní potřeby. Zároveň poukázal na definici mimořádné péče dle metodiky a instrukcí žalované. Následně zdůraznil, že žalobce vzhledem k jeho zdravotnímu stavu (tj. značně specifické neurovývojové poruše) nezvládá výkon fyziologické potřeby v přijatelném standardu a potřebuje mimořádnou péči. Dle právního zástupce žalobce tak ve věci došlo k nesprávnému posouzení. Právní zástupce žalobce také doplnil, že žalobce správní orgán I. stupně opětovně požádal o posouzení nároku a výše příspěvku na péči, přičemž posudkový lékař aktuálně (znovu) uznal nezvládání výkonu fyziologické potřeby žalobcem.

9. Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí (resp. na relevantní závěry posudkové komise) a dosavadní vyjádření ve věci, přičemž navrhl žalobu zamítnout. Zmínit též, že se jedná o případ hraniční, avšak dle jeho názoru bylo nutno setrvat na posouzení věci posudkovou komisí.
10. V rámci jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování, a to lékařskou zprávou MUDr. R. (dětský neurolog) ze dne 14. 2. 2022, ze které se v části NO (tj. nynější onemocnění) podává „noční enuréza není dlouho, soc. chování – čůrání vedle stolu, potíže se sebeobslouhou – toaleta, ruce“. Dále lékařskou zprávou MUDr. U. (dětský psychiatr) ze dne 4. 9. 2023, v níž bylo uvedeno jednak v části nadepsané jako „anamnéza z 3/2023 – sebeobsluha“, že „hygiena doma samostatně, problém je očista, zkoumá moč, výkaly, musí ho hlídat“, a jednak v části nadepsané jako „kontrola 10. 7. 2023“, že „podle matky trvá enuréza, enkopréza, pleny nenosí, nezvládá to v cizím prostředí, matka má s sebou stále náhradní oblečení, někdy vadí hučení větráku na WC, neřekne si, je zaujatý něčím jiným, řekne na poslední chvíli, doma nehody nemá, jen se nezvládne utřít, umýt si ruce, ve škole a ve známém prostředí to zvládá, má dopomoc asistentky“, se závěrem lékařky „dětský autismus, lehká až středně těžká mentální retardace, enuresis a enkopresis“ a doporučením „nutná dopomoc se základní sebeobslouhou“. Stejně tak soud provedl dokazování zprávou MUDr. D. (pediatr) ze dne 11. 10. 2023, ze které byl zjištěno, že hygiena žalobce probíhá „za asistence dozoru, nyní zhoršení hygieny po toaletě, zkoumá moč a výkaly, občasná noční enuresa – podložky na noc“. V části „somatický nálezn“ pak bylo konstatováno „enkopreza, enureza 1x měsíčně“ a v části „souhrn funkčního postižení zdravotního stavu“, že je „nutná trvalá péče, nelze předpokládat zlepšení stavu“. Ze zprávy Bc. H. (ergoterapeut) ze dne 30. 8. 2023 poté soud zjistil, že žalobce stran výkonu fyziologické potřeby „potřebuje dopomoc druhé osoby k očištění po defekaci, potřebu si uvědomuje, ale již nevyhledá WC a potřebu vykoná kdekoliv bez studu.“ Z lékařské zprávy MUDr. S. (dětský psychiatr) ze dne 2. 2. 2022 poté vyplynul diagnostický závěr „encopresis nepravidelně, enuresis nokturna nepravidelně“, přičemž v konstatování referencí od matky za roky 2021 a 2022 bylo k chování žalobce uvedeno, že „při užití toalety – doma si dojde, v neznámém prostředí odmítá. Naopak u močení je odbržděný a je schopen se vymočít na veřejnosti. Nutná však plná asistence, obzvláště po výkonu velké potřeby. Je schopen sedět i hodinu na toaletě, než přijde matka. Ruce by si sám neumyl.“

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud úvodem připomíná, že smyslem zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (pozn. soudu – mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
14. Podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách přitom platí, že osoba do 18 let věku, která vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
15. Dle § 9 nadepsaného zákona se při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“).

16. Podle § 10 zákona o sociálních službách, u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.
17. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Podle § 2a téže vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
18. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „mobilita“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „orientace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „komunikace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „stravování“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „oblékání a obouvání“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „tělesná hygiena“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „výkon fyziologické potřeby“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o zdraví“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „osobní aktivity“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o domácnost“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení, udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).

19. Z obsahu správního spisu poté soud zjistil následující podstatné okolnosti. Dne 30. 8. 2023 bylo z moci úřední zahájeno správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči žalobce, a to z důvodu konce platnosti dřívějšího lékařského posouzení ke dni 27. 8. 2023, který opravňoval dosavadní nárok žalobce na příspěvek na péči ve výši 19 200 Kč měsíčně pro stupeň závislosti IV. Dne 27. 9. 2023 se v místě bydliště žalobce uskutečnilo sociální šetření, ze kterého mj. vyplynulo, že je u žalobce dána zvýšená péče v úkonech orientace a stravování. Určitá dopomoc je nutná při oblékání, hygieně a při výkonu fyziologické potřeby. Zvýšená péče je též dána při úkonech stran zdraví, přičemž je žalobce omezen v aktivitách. K výkonu fyziologické potřeby bylo konkrétně zjištěno, že žalobce *„problém jako takový nemá, jen pokud je zabráný do hry, tak se připočůrá. Po chvíli si to uvědomí a běží za mamkou, řekne, co se stalo. Občas se pomočí i v noci. Nevyužívá žádné pleny, má jen podložku na lůžku. Při potřebě na toaletu si jde sám na toaletu, někdy čeká, někdy se snaží sám očistit, ale je zašpiněný a je zašpiněné i prkénko. Po sobě sám od sebe nespláchne a nejde si umýt sám od sebe ruce.“* V posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 6. 12. 2023 dospěl posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem (dále jen „OSSZ“) MUDr. V. C. k závěru, že žalobce nezvládá celkem sedm základních životních potřeb, a to orientaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. K samotnému výkonu fyziologické potřeby posudkový lékař uvedl, že žalobce tuto potřebu *„ignoruje, pokud je zabrán do činnosti. Na noc má v lůžku podložku, občas se počůrá. Toaletu vyhledává. Očista není dokonalá, ruce si neumyje, nespláchne.“* Na základě tohoto posudku pak správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27. 12. 2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 192697/2023/UUA, žalobci snížil příspěvek na péči z 19 200 Kč na 13 900 Kč měsíčně od ledna 2024. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) dne 10. 1. 2024 odvolání, v němž nesouhlasil s oduznáním základní životní potřeby komunikace.

20. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkovou komisí, který byl vypracován za přítomnosti posudkové lékařky a dětského psychiatra v nepřítomnosti žalobce a jeho zákonné zástupkyně (matky) dne 26. 3. 2024. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Naproti tomu posudková komise nenašla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání základní životní potřeby mobilita a výkon fyziologické potřeby. K výkonu fyziologické potřeby posudková komise uvedla, že nezvládání nebylo uznáno, neboť žalobce *„je schopen včas vyhledat WC, vykonat potřebu a provést následnou očistu. Nemá popisovanou inkontinenci, nepoužívá žádné inkontinenční pomůcky. Zvládá tuto základní životní potřebu v rámci širší normy jako dítě stejného věku bez zdravotního postižení. V sociálním šetření uvedeno, že se při zabrání do hry připočůrá, občas se pomocí v noci. Tyto situace jsou občasné. Z posuzovaného hlediska se nejedná o mimořádnou péči.“* Posudková komise tak dospěla k závěru, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve III stupni závislosti. Na základě daného posudku posudkové komise následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
21. Soud se pak ve věci zabýval stěžejní námitkou žalobce, v níž nesouhlasil s tím, že byla v jeho případě žalovaným vyhodnocena jako zvládaná základní životní potřeba výkon fyziologické potřeby vymezená pod písm. g) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
22. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že se při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
23. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
24. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, podle něhož posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na výše odkazovanou judikaturu poté Nejvyšší správní soud navázal např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, tak, že „V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“ Možno též doplnit, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti dovodil, že se v případě odborného posudku zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby „jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104). V kontextu projednávané věci je rovněž třeba zmínit, že pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32).

25. Posudek posudkové komise tak splňuje kritérium úplnosti a přesvědčivosti, pokud se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nutné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí poté popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17). Obecně přitom platí, že dochází-li ke změně (snížení) či odnětí určité dávky, v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být vysvětleno, proč příjemce dávky již nesplňuje podmínky, na základě kterých mu byla dávka přiznána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ads 14/2009-37). Napadené rozhodnutí, resp. posudkové hodnocení, na jehož podkladě je rozhodnutí o snížení příspěvku na péči vydáno, musí obsahovat přesvědčivé odůvodnění, co se při porovnání s obdobím, kdy byla odnímaná dávka přiznána, ve zdravotním stavu posuzované osoby přesně změnilo. Jinak řečeno, musí určit a objasnit důvod či příčinu změny stupně závislosti případně odnětí příspěvku na péči. Je tedy nutno přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení zdravotního stavu posuzované osoby při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána či naposledy ponechána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu. Aby byly posudkové závěry přesvědčivé, musí být důvody změny ve zvládnání jednotlivých základních životních potřeb zcela konkrétně a jednoznačně vysvětleny, neboť jen tak může soud získat potřebný skutkový základ pro správné právní posouzení věci.
26. Soud tudíž v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 26. 3. 2024 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti, a to zvláště v kontextu žalobou namítaného závěru o žalobcem zvládané základní životní potřebě výkon Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fyziologické potřeby. Soud v tomto ohledu nejprve zdůrazňuje, že nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z daného posudku též vyplývá, s jakými podklady posudková komise pracovala.

27. Na tomto místě pak soud rekapituluje, že posudkový lékař OSSZ MUDr. V. C. dospěl k závěru, že žalobce nezvládá celkem sedm základních životních potřeb, avšak naproti tomu zvládá mobilitu a komunikaci. Podle posudku posudkové komise ze dne 26. 3. 2024, který si nechal žalovaný vypracovat v odvolacím řízení, žalobce nezvládal rovněž sedm základních životních potřeb, avšak u žalobce neshledala objektivní korelát k mimořádné péči u základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby, jak už bylo shora popsáno, a naopak seznala potřebu mimořádné péče u základní životní potřeby komunikace. Stejně jako posudkový lékař OSSZ přitom posudková komise konstatovala neuznání nezvládání základní životní potřeby mobility.
28. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud nepovažuje odůvodnění posudkové komise o tom, že žalobce zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby v přijatelném standardu, za dostatečné. V tomto ohledu je třeba nejprve zdůraznit, že posudková komise odpovídajícím způsobem nereagovala na informace obsažené v záznamu o sociálním šetření ze dne 27. 9. 2023, že žalobce, je-li zabrán do určité činnosti, tak se připočurá, přičemž se občas pomoci i v noci, a proto využívá inkontinenční podložku na lůžku jako inkontinenční pomůcku. Byť jde při potřebě na toaletu sám na toaletu, pak buď čeká na asistenci, nebo se snaží sám očistit, avšak je zašpiněný a zašpiněné je i prkénko. Sám od sebe nespláchne a nejde si umýt ani ruce. Soud rovněž nemohl přehlédnout, že posudkový lékař OSSZ shledal základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby žalobcem za nezvládanou, a to s konstatováním, že ji ignoruje, pokud je zabrán do činnosti a že má na noc v lůžku podložku, neboť se občas počurá. Toaletu žalobce vyhledává, avšak očista není dokonalá, ruce si neumyje a nespláchne. Posudkový lékař OSSZ přitom v rámci svého hodnocení vycházel mj. z již shora rekapitulované zprávy MUDr. D. ze dne 11. 10. 2023, ze které v této části vyplynulo, že hygiena žalobce probíhá za asistence dozoru, přičemž došlo ke zhoršení hygieny po toaletě, jelikož žalobce zkoumá moč a výkaly. U žalobce též byla konstatována občasná enkopréza a noční enuréza (na noc žalobce využívá inkontinenční podložku). Ze zprávy Bc. H. ze dne 30. 8. 2023, kterou měl posudkový lékař OSSZ rovněž k dispozici bylo zjištěno, že žalobce stran výkonu fyziologické potřeby potřebuje dopomoc druhé osoby k očistě po defekaci. Tuto potřebu si žalobce uvědomuje, ale již nevyhledá WC a potřebu vykoná kdekoliv bez studu. Posudkový lékař OSSZ současně popsal, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. V těchto souvislostech tedy bez dalšího neobstojí toliko prostý závěr posudkové komise ve věci, že žalobce *„je schopen včas vyhledat WC, vykonat potřebu a provést následnou očistu. Nemá popisovanou inkontinenci, nepoužívá žádné inkontinenční pomůcky.“*
29. Nutno v daném kontextu poukázat i na fakt, že ze spisové dokumentace, resp. z posudkových závěrů v nyní řešeném případě, není zřejmé, že by se zdravotní stav žalobce od doby, kdy bylo dřívějším posudkem o zdravotním stavu ze dne 7. 5. 2021 uznáno, že nezvládá mj. základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, nějak zlepšil (popř. změnil). V neposlední řadě lze zmínit také to, že posudková komise učinila závěr o tom, že žalobce zvládá uvedenou základní životní potřebu, aniž by žalobce při jednání osobně vyšetřila, a učinila si tak samostatný názor na zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby na základě osobního vyšetření žalobce. Ze shora popsaných důvodů tudíž byla posudková komise povinna se podrobně – s odkazem na konkrétní relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnosti a zjištění – vyjádřit k tomu, zda má žalobce dostatek duševních, smyslových, mentálních a tělesných funkčních schopností, aby zvládal základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby v přijatelném standardu. Posudková komise tedy byla povinna přesvědčivě odůvodnit, z jakého důvodu žalobce aktuálně zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, a to s ohledem na veškeré skutečnosti plynoucí ze sociálního šetření ze dne 27. 9. 2023 a z výše specifikovaných závěrů posudkového lékaře OSSZ, resp. zvláště z jím odkazovaných lékařských a odborných zpráv k osobě žalobce. Bylo současně nezbytné, aby posudková komise v úplnosti a jasně popsala, jakým způsobem se zdravotní stav žalobce zlepšil natolik, že již zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby oproti dřívějšímu období, kdy byl uznán závislým na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, a to s ohledem na jeho zdravotní postižení. Toliko ze samotné skutečnosti, že dosavadní (dřívější) posudek o zdravotním stavu žalobce pozbyl platnosti totiž nelze usuzovat o tom, že by se zdravotní stav žalobce jakkoliv změnil, resp. zlepšil.

30. Nadto je třeba upozornit též na okolnost, že lékařské zprávy, ze kterých posudek posudkové komise v namítané části vychází, nejsou součástí správního spisu, přičemž tyto zprávy daný posudek v této souvislosti ani řádně nespecifikuje a zjevně v úplnosti neobsahuje (nepopisuje) ani v nich obsažené pro věc relevantní závěry.
31. Pochybnosti o správnosti hodnocení posudkové komise o zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby u žalobce poté plynou také z provedeného dokazování – konkrétně z už výše odkazované lékařské zprávy MUDr. R. ze dne 14. 2. 2022, ze které se podává čůrání žalobce vedle stolu, potíže se sebeobsluhou stran toalety a mytí rukou. Dále z lékařské zprávy MUDr. U. ze dne 4. 9. 2023, v níž bylo uvedeno, že je u žalobce problém s očistou, přičemž zkoumá moč a výkaly, a tudíž musí být hlídán, jakož i to, že u žalobce trvá enuréza a enkopréza, že nezvládá toaletu v cizím prostředí a že se nezvládne utírat po stolici a umýt si ruce, přičemž je tak nutná dopomoc se základní sebeobsluhou. Z lékařské zprávy MUDr. S. ze dne 2. 2. 2022 též vyplynul diagnostický závěr o nepravdivé enkopréze a noční enuréze u žalobce, který doma zvládá na toaletu dojít, ale v neznámém prostředí to odmítá. U močení je pak žalobce odbržděný a je schopen se vymočit na veřejnosti. Nutná je tedy plná asistence, obzvláště po výkonu velké potřeby a mytí rukou.
32. Na základě dříve uvedeného tak soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise ze dne 26. 3. 2024 nelze považovat za úplný a přesvědčivý. V důsledku toho soud shledal, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a přijaté závěry jsou navíc v namítané části nepřezkoumatelné. Žalovaný se tedy neměl spokojit s nedostatečně odůvodněným posudkem posudkové komise, nýbrž měl vyžadovat jeho doplnění, jak plyne z výše uvedeného hodnocení. V nadepsaných skutečnostech tudíž soud spatřuje jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jednak vadu řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
33. Soud poté k tvrzení žalobce, že nebyli on ani jeho zákonná zástupkyně (matka) osobně účastní jednání posudkové komise, ve stručnosti uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že osobní vyšetření posuzované osoby by mělo být pravidlem, od kterého se lze odchýlit pouze tehdy, je-li možno vypracovat jednoznačný, úplný a přesvědčivý posudek pouze na základě písemných podkladů. Případný odklon od tohoto pravidla tak musí být náležitě odůvodněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Ads 138/2014-73, nebo ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22). Ani tyto judikaturní požadavky tak ve světle shora popsanych okolností v daném případě nebyly naplněny, když žalovaný nepřiléhavě a pouze stroze konstatoval, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že k osobnímu vyšetření žalobce nebylo přistoupeno, neboť zdravotní dokumentace byla dostatečná k posouzení zdravotního stavu žalobce bez jeho přítomnosti.

34. Jelikož soud s poukazem na veškeré popsané závěry shledal nadepsané žalobní tvrzení důvodným, považoval za nadbytečné se dále ve věci zabývat žalobní argumentací, byť značně obsáhlou, týkající se zásahu do práv žalobce na přiměřenou životní úroveň a sociální ochranu ve smyslu čl. 28 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, jakož i do jeho práva na nezávislý způsob života a zapojení do společnosti dle čl. 19 téže úmluvy, neboť žalovaný bude v dalším řízení skutkový stav odpovídajícím způsobem zjišťovat a opětovně hodnotit.
35. Soud proto uzavírá, že žalobu vyhodnotil jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s výrokem I. rozsudku zrušil. Současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
36. Jelikož měl žalobce ve věci úspěch, soud zároveň podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil výrokem II. rozsudku žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 146 Kč, která se dle žalobcem uplatněného vyčíslení skládá z částky 2 000 Kč za 2 úkony právní služby poskytnuté právním zástupcem žalobce JUDr. Bc. Marošem Matiaškem, LL.M., po 1 000 Kč podle § 7, § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [tj. podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, a účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT a dále z částky 546 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. září 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.